

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 483/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. septembra 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ludmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom Mgr. Slavomírom Trnkócy, Gercenova 6/A, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 741/2014 z 30. januára 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. septembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. Slavomírom Trnkócy, Gercenova 6/A, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46

ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 741/2014 z 30. januára 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení navrhovateľky účastníčkou konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 9 Co 741/2014 o zrušenie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnosti a jeho vyporiadanie. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 8 C 377/1997 zrušil podielové spoluvlastníctvo nehnuteľnosti žalobkyne a žalobcu a nehnuteľnosť prikázal do výlučného vlastníctva sťažovateľky (žalobkyne), ktorej zároveň uložil povinnosť zaplatiť odporcovi sumu 149 372,63 €. O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že ich náhradu nepriznal žiadnemu z účastníkov konania s poukazom na čiastočný úspech oboch strán konania, keďže sťažovateľka bola úspešná v časti, ktorou súd zrušil spoluvlastníctvo, a prikázal jej nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva (s čím odporca súhlasil). Odporca bol úspešný v časti určenia výšky primeranej náhrady, ktorú okresný súd určil podstatne vyššiu, ako navrhovala žalobkyňa. Zároveň zaviazal oboch účastníkov na náhradu trov konania, ktoré vznikli štátu.

Proti rozhodnutiu v časti náhrady trov konania sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 9 Co 299/2011 z 30. novembra 2011 tak, že zmenil uznesenie okresného súdu v časti týkajúcej sa náhrady trov konania tak, že jej náhradu trov konania nepriznáva. V časti náhrady trov konania štátu napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a rozhodol, že odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu z 30. novembra 2011 sťažovateľka podala dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Cdo 232/2013 z 20. júna 2014 dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu vo výroku, ktorým bolo uznesenie okresného súdu zmenené (tak, že sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal, pozn.) zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie.

Dovolací súd vo svojom rozhodnutí vyslovil názor, že odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania sťažovateľke trpí nedostatkom dôvodov, a teda nespĺňa požiadavky vyplývajúce z § 169 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v spojení s § 157 ods. 2 OSP. Z hľadiska možného použitia § 150 ods. 1 OSP bolo preto treba v dôvodoch rozhodnutia uviesť pomer úspechu a neúspechu vo veci, lebo len v prípade vyššieho úspechu v porovnaní s neúspechom by sťažovateľka mala právo na čiastočnú náhradu trov. V odôvodnení rozhodnutia však táto rozhodujúca skutočnosť uvedená nie je, čo spôsobuje, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné v tom smere, či sťažovateľke je vôbec možné v zmysle § 150 ods. 1 OSP náhradu trov konania nepriznať. Súčasne z rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, na základe akých úvah dospel k záveru, že v danom prípade boli dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania sťažovateľke. Odvolací súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol skutočnosti, ktoré pri rozhodovaní o nepriznaní trov konania považoval za podstatné. Záver, podľa ktorého v danom prípade boli dané dôvody hodné osobitného zreteľa, však prijal len s odkazom na ne, bez toho, aby vysvetlil, konkrétne akú procesnú situáciu z týchto skutočností vyvodil.

Na účely ďalšieho konania o veci sťažovateľky dovolací súd vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že pri rozhodovaní o náhrade trov konania vo všeobecnosti platí, že za neúspech sa nepovažuje rozdiel medzi požadovanou výškou plnenia a priznanou výškou plnenia, ak rozhodnutie o tejto výške záviselo na znaleckom posudku. Pre nepriznanie náhrady trov konania inak úspešnému navrhovateľovi v zmysle § 150 ods. 1 OSP môže mať v konaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva význam návrh navrhovateľa podaný pred jeho podaním na súd a to najmä za situácie, ak spoluvlastník súhlasil ešte v čase pred podaním návrhu so zrušením spoluvlastníctva a jeho vyporiadaním spôsobom, aký navrhovateľ následne uplatnil v konaní pred súdom a bol úspešný. V takomto prípade totiž postoj osloveného spoluvlastníka umožňoval uzavretie dohody o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva v zmysle § 141 Občianskeho zákonníka, a teda predísť sporu pred súdom formou dohody. Za tejto situácie by bolo nespravodlivé od tohto spoluvlastníka požadovať, aby inak úspešnému navrhovateľovi nahradil trovy konania.

Po vrátení veci krajský súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie okresného súdu tak, že sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal (a odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pozn.). Nepriznanie náhrady trov konania sťažovateľke odôvodnil dôvodmi hodnými osobitného zreteľa, ktoré sú dané „*majetkovými a sociálnymi pomermi oboch účastníkov, ktoré sú takmer rovnaké, keď obaja účastníci počas konania deklarovali, že disponujú finančnými prostriedkami na vyplatenie spoluvlastníckeho podielu. Rovnako sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa aj vzhľadom na predmet konania. Odvolací súd vychádzal z toho, že navrhovateľka pred podaním návrhu navrhla odporcovi dohodu na vyporiadania podielového spoluvlastníctva rôznymi spôsobmi a to tak, že 1. odporca jej odpredá svoj podiel, 2. ona odpredá svoj podiel odporcovi, 3. nehnuteľnosť sa predá tretej osobe, 4. dôjde k rozdeleniu nehnuteľnosti. Odporca súhlasil s riešením uvedeným bod bodom 2., ktoré ale navrhovateľka odmietla a navrhla odporcovi reálne rozdelenie nehnuteľnosti s ktorým ale pre zmenu nesúhlasil odporca. Následne potom navrhovateľka podala návrh na začatie konania, ktorým žiadala nehnuteľnosť prikázať do jej výlučného vlastníctva a uloží jej povinnosť vyplatiť odporcovi primeranú náhradu. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľka pred začatím konania viackrát menila navrhovaný spôsob vyporiadania a postoj odporcu vzhľadom na celkové navrhovateľkou prvé navrhované spôsoby vyporiadania t. j. že nehnuteľnosť bude prikázaná do jeho vlastníctva a on vyplatí navrhovateľke primeranú náhradu umožňoval uzavretie dohody o zrušení a vyporiadani podielového spoluvlastníctva v zmysle § 141 Občianskeho zákonníka a teda predísť sporu pred súdom formou dohody. Skutočnosť, že navrhovateľka pred podaním návrhu na začatie konania od tohto navrhovaného spôsobu odstúpila, navrhla následne reálne rozdelenie nehnuteľnosti a konečným návrhom na začatie konania sa domáhala nehnuteľnosť prikázať do jej vlastníctva s tým, že odporcovi vyplatí primeranú náhradu, ktorej výška tak ako si ju navrhla v návrhu bola v konečnom dôsledku viacnásobne vyššie, nemôže byť na úkor odporcu a za tejto situácie by bolo nespravodlivé od tohto spoluvlastníka požadovať, aby inak úspešnému navrhovateľovi nahradil trovy konania.“*

Proti tomuto (sťažnosťou napadnutému) uzneseniu krajského súdu sťažovateľka podala opätovne dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 127/2016

z 25. mája 2017 odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku. Uznesenie dovolacieho súdu bolo sťažovateľke (podľa jej tvrdenia) doručené 18. júna 2017, a preto považuje svoju sťažnosť podanú na poštovú prepravu 18. septembra 2017 za včas podanú.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že krajský súd uplatnil v napadnutom uznesení ústavne nesúladný postup, keď sa neriadil právnym názorom najvyššieho súdu v uznesení sp. zn. 6 Cdo 232/2013 z 20. júna 2014 a vo veci rozhodol spôsobom, ktorý odporuje ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, bez riadneho odôvodnenia a spoľahlivo zisteného skutkového stavu. Podľa sťažovateľky jej právo „... na spravodlivý súdny proces bolo porušené nielen skutočnosťami vyššie uvedenými, majúcimi základ najmä v procesných nedostatkoch, ale aj skutočnosťou, že Krajský súd v Bratislave v konaní vyššie opísanom, postupoval spôsobom, ktorý nemal a nemá oporu v platnom právnom poriadku.

... bola sťažovateľka doslova zaskočená prekvapivým (opakovane) Uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9 Co/741/2014-501 zo dňa 30. 01. 2015, ktorý jej opakovane nepriznal náhradu trov konania.

V konaní 9 Co 741/2014 sa bol odvolací súd povinný vysporiadať sa s dôvodmi, pre ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 232/2013 zo dňa 20. júna 2014 predmetné uznesenie dovolacieho súdu zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie...

V odôvodnení Uznesenia 9 Co 741/2014-501 zo dňa 30. januára 2015 absentuje právne stanovisko k dôvodom, pre ktoré dovolací súd uznesenie v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie. Sťažovateľka s právom na predvídateľnosť rozhodnutia súdov očakávala, že odvolací súd zaujme právnu analýzu a právne zdôvodní svoje rozhodnutie nepriznať jej náhradu trov, miesto toho len obsahovo s väčším narábaním slovnej zásoby zopakoval to isté, čo uviedol v uznesení 9 Co 299/11-435 a tak opäť porušil právo sťažovateľky na dostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd opäť odôvodnil nepriznanie trov sťažovateľke len s poukazom na skutočnosť, že bola možná dohoda pred podaním návrhu na súd, pritom nepodal právnu úvahu nad spôsobom mimosúdneho vypořádania, aká dohoda bola podľa dovolacieho súdu možná, keď odporca nikdy nesúhlasil s predajom svojho podielu, hoci súd tak rozhodol. Krajský

súd nebral žiadnym spôsobom do úvahy pri vydaní svojho rozhodnutia, že k žiadnej dohode pred podaním návrhu na súd a ani počas konania nedošlo. Zároveň odvolací súd nepodal právnu analýzu, v ktorej by uviedol pomer úspechu a neúspechu sťažovateľky, no napriek tomu len s odkazom konštatuje, že sťažovateľka bola len čiastočne úspešná. V zmysle uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 232/2013 mal odvolací súd povinnosť podať vysvetlenie, prečo obchádza všeobecne platné pravidlo, že za neúspech sa nepovažuje výška plnenia, ak o nej rozhoduje dokazovanie.

V odvolacom konaní 9 Co/741/2014 odvolací súd však pridal nový dôvod, pre ktorý považoval sťažovateľku v konaní o zrušení spoluvlastníctva len ako čiastočne úspešnú - rovnaké majetkové pomery účastníkov. Sťažovateľka poukázala na absenciu akéhokoľvek dokazovania, ktoré by odvolací súd v tejto veci vykonal a zároveň poukázala na skutočnosť, že odvolaciemu súdu ani jeden z účastníkov nepredložil dôkazy o svojich majetkových pomeroch. Zároveň poukázala, že v prípade, ak nadriadený súd vec vráti nevzniká podriadenému súdu možnosť rozšíriť svoje predchádzajúce zdôvodnenie o dôvod, ku ktorému nevykonal žiadne dokazovanie, teda nedisponoval žiadnymi dôkazmi. Ak mal odvolací súd o majetkových pomeroch účastníkov konania akúkoľvek vedomosť, bolo to získané mimo právnym poriadkom predpokladané možnosti a tak je potrebné tieto poznatky považovať za nezákonné. Rovnaké majetkové pomery účastníkov konania by pri použitej argumentácii Krajským súdom predpokladali, že ak sú účastníci konania s rovnakým majetkovým postavením, tak nemajú nárok na náhradu trov konania v prípade úspechu. Platný právny poriadok a ani ustálená rozhodovacia činnosť však nič také nepredpokladá.

Argumentácia Krajského súdu, že za dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nepriznal sťažovateľke náhradu trov konania, považuje majetkové pomery účastníkov konania, je argumentácia použitá z komentárov k platnému právnemu poriadku v čase vydania sťažnosťou napadnutého rozhodnutia a nie odôvodnenie riadne zisteného skutkového stavu, keď ani súd prvej inštancie a ani odvolací súd majetkové pomery účastníkov konania neskúmal. Navyše, vyznieva značne nerovnomerne, keď sťažovateľka bola povinná vyplatiť žalovanému z titulu vyporiadania podielového spoluvlastníctva 149.372,63 € a aj napriek uvedenému by sa súd snažil nepriznaním náhrady trov konania dosiahnuť spravodlivú ochranu práv, podľa § 1 v tom čase platného a účinného O. s. p.

uvedeným postupom tak súd výrazným spôsobom poprel rovnosť účastníkov konania v neprospech sťažovateľky.

Súčasťou práva na súdnu ochranu je aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu. Táto požiadavka je odvodená od nezávislosti súdov a z predvídateľnosti ich rozhodovania...

Z doterajšieho konania pred odvolacím a dovolacím súdom nebolo dôkazne preukázané, že sťažovateľka nebola v konaní o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva plne úspešná, a preto má sťažovateľka za to, že nepriznanie trov nebolo zákonné.

Zároveň nebolo doposiaľ na základe dôkazov preukázané, že sťažovateľka bola v konaní o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva len čiastočne úspešná, hoci v predmetnom konaní jej prvostupňový súd prikázal nehnuteľnosť do výlučného vlastníctva s povinnosťou uhradiť odporcovi primeranú náhradu tak ako v návrhu žiadala.

Nepriznanie trov konania účastníkovi, (ktorý bol úspešný - čo opakovane konštatuje aj odvolací súd) bez toho, aby rozhodnutie obsahovalo rozhodujúce skutočnosti je stav, ktorý možno označiť ako nespravodlivé súdne konanie, pretože ani odvolací, no ani dovolací súd nepredložili a neoznačili dôkazy, ktoré by bolo možné preskúmať, čím jej bolo zároveň zmarené aj právo účinnej obrany...

Vyššie popísaným konaním boli porušené sťažovateľkine práva na spravodlivé súdne konanie. Ani jedno z doposiaľ vydaných rozhodnutí súdu prvej inštancie, odvolacieho, či dovolacieho súdu dôkazne nepreukázali, že sťažovateľka v konaní o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva k nehnuteľnosti bola len čiastočne úspešná, a preto jej súdy nepriznali náhradu trov. Vo vyššie popísanom sa preukázalo, že súdy sa nezaoberali sťažovateľkou predloženými dôkazmi týkajúcimi sa novej dohody medzi účastníkmi konania, súdy neoznačili pomer úspechu voči neúspechu hoci sťažovateľka sa stala výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti tak, ako to požadovala v návrhu a súdy neodpovedali na to, aký spôsob mimosúdnej dohody bol možný ak odporca nikdy a za žiadnych okolností nesúhlasil s odpredajom svojho podielu sťažovateľke - s prihliadnutím na skutočnosť, že súd jej nehnuteľnosť prikázal.“.

Sťažovateľka na základe uvedenej sťažostnej argumentácie žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, č. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd Uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9 Co/741/2014-501 zo dňa 30. 01. 2015 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 9 Co/741/2014-501 zo dňa 30. 01. 2015 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd priznáva sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie v sume 5.000,- €, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť sťažovateľke do dvoch mesiacov od dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov právneho zastupovania vo výške 374,81 Eur, ktorú je povinný Najvyšší súd SR vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že napadnuté uznesenie krajského súdu bolo vydané 30. januára 2015 (a sťažovateľka proti nemu podala včas dovolanie 7. apríla 2015, pozn.), pričom sťažovateľka podala sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu 18. septembra 2017, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľka uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 6 Cdo 127/2016 z 25. mája 2017 (doručené 18. júna 2017, pozn.) nenapadla.

Za uvedených okolností ústavný súd posudzoval, či možno na vec sťažovateľky aplikovať jeho stabilnú judikatúru, podľa ktorej v zhode s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 52, 53 a 54) dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začne sťažovateľke plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, v tomto prípade vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu (obdobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011). Pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti musí ale ústavný súd vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľka uplatnila mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jej práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietol ako neprípustný, musí namietat' vo svojej sťažnosti nielen postup krajského súdu, ale aj postup dovolacieho súdu, resp. jeho rozhodnutie, čo však v posudzovanej veci sťažovateľka neurobila. Za splnenia uvedenej podmienky, aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľky nevysloví, mohol by aj napriek tomu preskúmať sťažnosťou napadnutý postup krajského súdu (m. m. III. ÚS 34/2012, III. ÚS 543/2012, IV. ÚS 318/2013).

Ústavný súd v danej veci zobral do úvahy aj judikatúru ESLP (napr. Kadlec a ostatní proti Českej republike), v zmysle ktorej musia súdy (vrátane ústavného súdu) pri uplatňovaní procesných pravidiel zabrániť jednak prehnanému formalizmu, ktorý by bol v rozpore s princípmi spravodlivého súdneho konania, ale na druhej strane aj prílišnej benevolencii, ktorá by vo svojich dôsledkoch mohla znamenať až negáciu zákonom ustanovených procesných náležitostí, resp. predpokladov na konanie (m. m. IV. ÚS 406/2010).

Sťažovateľka sa domáhala ochrany svojich práv na ústavnom súde sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcou iba proti napadnutému uzneseniu krajského súdu,

preto bolo potrebné jej sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Nad rámec uvedenému ústavný súd pripomína, že zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúvané (IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). S tým súvisí aj postoj ústavného súdu, podľa ktorého prislúcha rozhodovanie o trovách konania všeobecným súdom, a preto takéto rozhodnutia ústavný súd preskúma iba celkom výnimočne, za predpokladu existencie extrémneho vybočenia z ustanovených pravidiel konania o trovách.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uvedenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2018